

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1362/2561

นางธันดา นิลกริมย์โจทก์ นางสาวเจนนี่ นิลกริมย์ กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 226/2, ป.วิ.อ. มาตรา 232, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 84, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 175, ป.อ. มาตรา 177, ป.อ. มาตรา 180, ป.อ. มาตรา 264, ป.อ. มาตรา 266, ป.อ. มาตรา 268, ป.อ. มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 226/2 บัญญัติห้ามมิให้รับฟังพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดครั้งอื่นๆ หรือความประพฤติในทางเสื่อมเสียของจำเลย เพื่อพิสูจน์ว่าจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดในคดีที่ถูกฟ้อง การที่จำเลยที่ 1 ให้การและให้การเพิ่มเติมต่อพนักงานสอบสวนแตกต่างกันทั้งๆที่จำเลยที่ 1 เป็นผู้ศึกษาวิชากฎหมายระดับนิติศาสตรบัณฑิตจึงนับว่าเป็นข้อพิรุธ พยานหลักฐานดังกล่าวหาใช่พยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดครั้งอื่นๆ หรือความประพฤติในทางเสื่อมเสียของจำเลยที่ 1 อันจะต้องห้ามมิให้รับฟังตาม ป.วิ.อ. มาตรา 226/2 ตามที่จำเลยที่ 1 อ้างแต่อย่างใด จึงไม่เป็นกรณีที่ต้องบังคับตาม ป.วิ.อ. มาตรา 226/2 ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 232 บัญญัติห้ามมิให้โจทก์อ้างจำเลยเป็นพยาน หมายถึง จำเลยในคดีเดียวกันและกฎหมายมิได้ห้ามโจทก์อ้างผู้กระทำความผิดเช่นเดียวกับจำเลยมาเป็นพยานด้วย เมื่อคำเบิกความของจำเลยทั้งสองที่ศาลอุทธรณ์หยิบยกขึ้นมามีวินิจฉัยนั้นเป็นคำเบิกความในคดีอื่น ไม่ใช่คำเบิกความของจำเลยทั้งสองในคดีนี้ จึงไม่ใช่กรณีที่โจทก์อ้างจำเลยทั้งสองเป็นพยาน อันจะต้องห้ามมิให้รับฟังตาม ป.วิ.อ. มาตรา 232 เมื่อคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 4863/2557 ของศาลแขวงพระนครใต้

คำพิพากษา

โจทก์ยื่นคำร้องขอถอนฟ้องจำเลยที่ 1 และศาลอุทธรณ์มีคำสั่งอนุญาต ส่วนคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 2380/2555 ของศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษารอการลงโทษจำเลยที่ 1 ทั้งสองคดีดังกล่าวถึงที่สุดแล้ว ดังนั้นจึงไม่มีโทษจำคุกจำเลยที่ 1 ในคดีก่อนที่จะนับโทษต่อได้โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 84, 90, 91, 175, 177, 180, 264, 266, 268 นับโทษจำคุกจำเลยที่ 1 ในคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกจำเลยที่ 1 ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 3262/2550 ของศาลอาญากรุงเทพใต้ และคดีอาญาหมายเลขดำที่ 2681/2554 ของศาลแขวงพระนครใต้ กับนับโทษจำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 2 ในคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยที่ 1 และที่ 2 ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 2380/2555 ของศาลนี้ ศาลชั้นต้นได้สวนมูลฟ้องแล้วเห็นว่าคดีมีมูลเฉพาะข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 84, 90, 91, 264, 266, 268 ให้ประทับฟ้องในข้อหาดังกล่าวส่วนข้อหาอื่นให้ยกฟ้อง จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ แต่จำเลยทั้งสองรับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้โทษต่อ ระหว่างพิจารณาโจทก์ยื่นคำร้องขอถอนฟ้องจำเลยทั้งสองตามฟ้องข้อ 2.5 ถึง 2.7 ศาลชั้นต้นอนุญาต ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 268 วรรคแรก ประกอบมาตรา 266 (2) การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 รวม 3 กระทง จำคุกกระทงละ 3 ปี รวมจำคุก 9 ปี ทางนำสืบของจำเลยที่ 1 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา ลดโทษให้กระทงละหนึ่งในสามตาม

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 6 ปี นับโทษจำคุกจำเลยที่ 1 ในคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยที่ 1 ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 3262/2550 ของศาลอาญากรุงเทพใต้ คดีอาญาหมายเลขดำที่ 2681/2554 (ที่ถูก คดีอาญาหมายเลขแดงที่ 4863/2557) ของศาลแขวงพระนครใต้ และคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 2380/2555 ของศาลชั้นต้น คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก และยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 โจทก์และจำเลยที่ 1 อุทธรณ์ ระหว่างพิจารณาของศาลอุทธรณ์ โจทก์ยื่นคำร้องขอถอนอุทธรณ์ และขอถอนฟ้อง ศาลอุทธรณ์ พิพากษาแก้เป็นว่า ไม่นับโทษจำคุกของจำเลยที่ 1 ในคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 3262/2550 ของศาลอาญากรุงเทพใต้ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยที่ 1 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ประการแรกมีว่า ศาลอุทธรณ์รับฟังพยานหลักฐานที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดครั้งอื่น ๆ หรือความประพฤตินทางเสื่อมเสียของจำเลย เพื่อพิสูจน์ว่าจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดในคดีที่ถูกฟ้อง ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่ โดยจำเลยที่ 1 ฎีกาว่า การที่ศาลอุทธรณ์หยิบยกคำเบิกความเหตุการณ์ที่จำเลยที่ 1 มิได้แจ้งการตายของนายศักดิ์ ให้โจทก์และญาติของนายศักดิ์ทราบ เหตุที่ค้นพบพินัยกรรมไม่สอดคล้องกับคำเบิกความของจำเลยที่ 2 การนำคำให้การเพิ่มเติมของจำเลยที่ 1 ที่ให้การต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลทองหล่อ และการที่จำเลยที่ 1 เป็นผู้ศึกษาวิชากฎหมายระดับนิติศาสตรบัณฑิต มารับฟังแล้ววินิจฉัยว่าจำเลยที่ 1 เป็นผู้ใช้เอกสารปลอม ขัดต่อประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226/2 นั้น เห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226/2 บัญญัติห้ามมิให้รับฟังพยานหลักฐานที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดครั้งอื่น ๆ หรือความประพฤตินทางเสื่อมเสียของจำเลย เพื่อพิสูจน์ว่าจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดในคดีที่ถูกฟ้อง แต่คดีนี้โจทก์ฟ้องว่าจำเลยทั้งสองร่วมกันปลอมพินัยกรรมของนายศักดิ์ และใช้พินัยกรรมปลอม ทั้งข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติว่าจำเลยที่ 1 พักอาศัยและอยู่ในความอุปการะเลี้ยงดูของนายศักดิ์ เจ้ามรดกมาตั้งแต่เด็กจนกระทั่งนายศักดิ์ถึงแก่ความตาย ความมีอยู่ของพินัยกรรมย่อมเป็นสาระสำคัญว่าจำเลยที่ 1 กระทำความผิดหรือไม่ ดังนั้นการที่ศาลอุทธรณ์หยิบยกคำเบิกความเหตุการณ์ที่จำเลยที่ 1 มิได้แจ้งการตายของนายศักดิ์ให้โจทก์และญาติของนายศักดิ์ทราบ ทั้งๆ ที่โจทก์เป็นบุตรเพียงคนเดียวของนายศักดิ์ เหตุที่ค้นพบพินัยกรรมระหว่างจำเลยที่ 1 กับจำเลยที่ 2 ซึ่งแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง การที่จำเลยที่ 1 ให้การและให้การเพิ่มเติมต่อพนักงานสอบสวนแตกต่างกัน ทั้งๆ ที่จำเลยที่ 1 เป็นผู้ศึกษาวิชากฎหมายระดับนิติศาสตรบัณฑิต จึงนับว่าเป็นข้อพิรุธ พยานหลักฐานดังกล่าวหาใช่พยานหลักฐานที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดครั้งอื่น ๆ หรือความประพฤตินทางเสื่อมเสียของจำเลยที่ 1 อันจะต้องห้ามมิให้รับฟังตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226/2 ดังที่จำเลยที่ 1 อ้างแต่อย่างใดไม่ การที่ศาลอุทธรณ์รับฟังพยานหลักฐานดังกล่าวเช่นนี้ แล้ววินิจฉัยว่าจำเลยที่ 1 เป็นผู้ใช้เอกสารปลอมจึงไม่เป็นกรณีที่ต้องบังคับตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226/2 ฎีกาของจำเลยที่ 1 ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ประการที่สองมีว่า การที่ศาลอุทธรณ์หยิบยกคำเบิกความของจำเลยทั้งสองในคดีอื่นแล้ววินิจฉัยว่าพินัยกรรมเป็นของปลอม และจำเลยที่ 1 เป็นผู้ใช้เอกสารปลอม อันจะถือว่าเป็นการที่โจทก์อ้างจำเลยทั้งสองเป็นพยาน ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 232 บัญญัติว่าห้ามมิให้โจทก์อ้างจำเลยเป็นพยานนั้น หมายถึงจำเลยในคดีเดียวกัน และกฎหมายมิได้ห้ามโจทก์อ้างผู้ที่กระทำความผิดเช่นเดียวกับจำเลยมาเป็นพยานด้วย เมื่อคำเบิกความของจำเลยทั้งสองที่

ศาลอุทธรณ์หยิบยกขึ้นมาวินิจฉัยนั้นเป็นคำเบิกความในคดีหมายเลขแดงที่ 2854/2553 ของศาลแพ่ง และคดีหมายเลขดำที่ 4037/2555 ของศาลชั้นต้น ไม่ใช่คำเบิกความของจำเลย ทั้งสองในคดีนี้ จึงมิใช่เป็นกรณีที่โจทก์อ้างจำเลยทั้งสองเป็นพยานอันจะต้องห้ามมิให้รับฟังตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 232 ฎีกาของจำเลยที่ 1 ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ประการสุดท้ายมีว่า ศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษาให้นับโทษจำคุก จำเลยที่ 1 ในคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยที่ 1 ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 4863/2557 ของ ศาลแขวงพระนครใต้ และคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 2380/2555 ของศาลชั้นต้น ขอบด้วยกฎหมาย หรือไม่ เห็นว่า สำหรับคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 4863/2557 ของศาลแขวงพระนครใต้ นั้น ข้อเท็จจริงปรากฏว่าภายหลังที่ศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษาคดีนี้แล้ว และคดีอยู่ในระหว่างการนัดฟัง คำพิพากษา โจทก์ยื่นคำร้องขอถอนฟ้องจำเลยที่ 1 ในคดีดังกล่าวและศาลอุทธรณ์มีคำสั่งอนุญาต ส่วนคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 2380/2555 ของศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษารอการลงโทษ จำคุกจำเลยที่ 1 ทั้งสองคดีดังกล่าวถึงที่สุดแล้ว ตามเอกสารประกอบท้ายฎีกา ดังนั้น จึงไม่มีโทษ จำคุกจำเลยที่ 1 ในคดีก่อนที่ศาลอุทธรณ์ในคดีนี้จะไปนับโทษต่อได้ ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาให้นับ โทษจำคุกจำเลยที่ 1 ในคดีนี้ต่อจากคดีทั้งสองดังกล่าวจึงไม่ชอบ ฎีกาของจำเลยที่ 1 ในข้อนี้ฟังขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า ไม่นับโทษจำคุกจำเลยที่ 1 ในคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกในคดีอาญาหมายเลขแดง ที่ 4863/2557 ของศาลแขวงพระนครใต้ และคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 2380/2555 ของ ศาลชั้นต้น นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

วีรวิทย์ สายสมบัติ · ประมวลู รักศีลธรรม · ชลิต กฐินะสมิต

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1362/2561>